KVÆÐI UM

ORMIN LANGA

av

Jens Christian Djurhuus.

Tórshavn.

Prentað í prentsmiðju „Dimmalætting“s.

1884.

Ormurin langi.

1.

Viljið tær hoyra kvæði mítt,
viljið tær orðum trúgva,
um hann Olav Trygvason,
hagar skal ríman snúgva.

Niðurlag:

Glymur dansur í høll.
Dans slágið í ring!
Glaðir ríða Noregs menn
til Hildar ting.

2.

Kongurin letur snekkju smíða
har á sløttum sandi;
Ormurin langi størstur var,
sum gjørdist á Noregs landi.

3.

Knørrur var bygdur á Noregs landi,
gott var í honum evni;
átjan alin og fjøruti
var kjølurin millum stevna.

4.

Forgyltir vóru báðir stavnar,
borðini vóru blá;
forgyltan skjøld í toppi hevði,
sum søgur ganga frá.

5.

Kongurin situr í hásæti,
talar við sínar dreingir:
„Vit skulu sigla tann salta sjógv,
tað havi eg hugsað leingi.“

6.

„Berið nú fram tey herklæðir
við brynjum og blonkum brandi;
síðani leggið frá landi út,
og siglið við Noregs landi.“

7.

Fróðir og glaðir sveinar mæltu:
„Harri, vit skulu tær fylgja;
umen tú fert í frið ella stríð,
vit óttast ei bratta bylgju.“

8.

Har kom maður á bergið oman
við sterkum buga í hendi;
„Jarlurin av Ringaríki
hann meg higar sendi.“

9.

Kongurin so til orða tekur
baði við gleði og gamni:
„Sig mær satt, tú ungi maður,
hvat ert tú nevndur at navni?“

10.

„Einar skalt tú nevna meg;
væl kann buga spenna;
„Tambar“ eitur mín menskur bogi,
ørvar drívur at renna.“

11.

„Hoyr tú tað, tú ungi maður,
vilt tú við mær fara,
tú skalt vera mín ørvar-garpur,
„Ormin“ at forsvara.“

12.

Ganga teir til strandar oman,
ríkir menn og reystir;
lunnar brustu og jørðin skalv,
teir drógu knørr úr neysti.

13.

Vundu upp síni silkisegl,
út í havið ganga;
so er sagt, at kongurin,
hann stýrdi „Orminum langa“.

14.

Hetta frættist víða um land,
at Noregs menn teir sigldu;
Dannemarks kongur og Svøríkis kongur
ráðini saman hildu.

15.

Dannemarks kongur og Svøríkis kongur
ganga saman í ráð,
hvussu teir skuldu Noregs kong
skjótt av døgum fá.

16.

Senda boð til Eirik jarl,
— vænur er borin til evna.
„Hann skal fylgja í ferðini við
sín faðirs deyð at hevna.“

17.

Eirikur gongur for kongar inn
við brynju og reyðum skjoldi;
„Olavur kongur av Noregi
mín faðirs deyða voldi.“

18.

Jarlurin stendur á hallargólvi,
blankt bar spjót í hendi;
„Olavur kongur síggja skal,
at hvast mót hvøssum vendi.“

19.

Ganga teir til strandar oman,
— fagurt var tað lið —
Dannemarks kongur og Svørikis kongur,
og Eirikur jarl tann triði.

20.

Tríggir gingu skipaflotar
út av Oyrasundi;
Jarnbardur í odda sigldi;
jarlurin stýra kundi.

21.

Dannemarks kongur til orða tekur,
letur so orðini greiða:
„Hann, ið „Ormin langa“ tekur,
skal hann við ognum eiga.“

22.

Eirikur hugsar við sjálvum sær:
„Tó at tú manst tað royna,
tú vinnur ikki „Ormin langa“
við danskari makt aleina.“

23.

Mælti tað svøríkis kongurin,
hann helt á brýndum knívi;
„Eg skal „Ormin langa“ taka
umen tað kostar lívið.“

24.

Eirikur stendur á breiðum bunka,
klæddur í skarlak reyða;
„Tú tekur ikki „Ormin langa“
fyrr síggi eg tín deyða.“

25.

Eirikur talar til sínar menn:
„Kempum munu tit møta;
standið væl og manniliga,
tí blóðug verður gøta.“

26.

„Noregs menn á kongins knørri
kunna væl beita knívi;
gangið væl fram í hørðum stríði,
ella vit lata lívið.“

27.

Eirikur talar til Finn hin lítla:
„Tú skalt hjá mær standa;
tú skalt verja sjálvan meg,
umen eg komi í vanda."

28.

Løgdu teir á sundið út;
bíðaðu teir har leingi;
longdust efter norskum knørrum,
at berjast mót Noregs kongi.

29.

Løgdu teir skip við oynni inn,
ætlaðu sær at vinna;
hildu vakt bæði nátt og dag;
Normenn vildu teir finna.

30.

Nú skal lætta ljoði av,
eg kvøði ei longur á sinni;
nú skal taka up annan tátt;
dreingir, leggið í minni!

31.

Olavur siglur í Eysturhav
ætlar heim at fara;
tá íð hann kom í sundið fram,
hann sær ein skipa-skara.

32.

Høvdingar tríggir á landi standa,
hyggja út so víða,
sunnan síggja teir knørrin prúða
eftir havi skríða.

33.

Dannemarks kongur til orða tekur:
„Alt mær væl skal ganga;
Krist signi míni eygur tvey,
nú síggi eg „Ormin langa“.“

34.

Eirikur stóð har skamt í frá,
talar til sínar menn:
„Kongurin av Dannemark
hann sær ikki „Ormin“ enn.“

35.

Har kom fram ein større knørrur,
dreingir undraðust á,
Svøríkis kongur til jarlin talar:
„Nú mann eg „Ormin“ sjá.“

36.

„Leggið nú skip frá landi út,
árar í hendir taka;
lætið ei Olav sleppa so,
fáan hann heldur sín maka.“

37.

Eirikur hyggur í havið út,
talar til sínar menn:
„Tað svørji eg við sannan Gud,
teir síggja ei „Ormin“ enn.“

38.

Dannemarks kongur og Svøríkis kongur
halda á skefti reyða;
„Eirikur jarlur ræddur er
at hevna sín faðirs deyða.“

39.

Vreiður var tá jarlurin,
han mælir av illum sinni:
„Annað skal en orðabrask
Noregs menn at vinna.“

40.

Eirikur stendur á grønum vølli,
tekur nú til at ganga;
„verið nú snarir á skipa-bunka,
nú síggi eg „Ormin langa“.“

41.

Allir sòu tá „Ormin“ koma,
allir undrast á hann;
av silki vóru seglini,
og stevnið i gulli rann.

42.

Løgdu teir sè í vegin fram
bæði við svørðum og spjóti;
Normenn sóu á „Orminum“
teir ivast at halda ímóti.

43.

Olavur talar til sínar menn:
„Dýrt skulu teir meg keipa;
ongan tíð tá ræddist eg stríð,
í dag skal eg ikki leypa.“

44.

„Leggið nú skip í stríðið fram,
segl á bunka strúka;
tað skal síggjast, at Noregs menn
teir kunna væl svørðini brúka.

45.

Ulvur reyði í stavni stendur;
gott var í honum evni.
„Leggid ei „Ormin“ longri fram,
sum hann hevur longri stevni.“

46.

Kongurin stendur í lyfting aftur;
í skarlak var hann klæddur.
„Nú siggi eg, mín stavna-maður
er bæði reyður og ræddur.“

47.

„Kongur, tú sást meg aldri so ræddan,
eg tordi væl á at herja;
goym tú lyfting so væl í dag,
sum eg skal stavnin verja.“

48.

Vreiður var tá kongurin;
Ulvur til orða tekur:
„Blíðka teg aftur, harri mín,
tí vreiði upp angur vekur.“

49.

Olavur stendur á bunkanum,
talar til sínar menn:
„Hvør eigur hesi nógvu skip?
Eg kenni tey ikki enn.“

50.

Svaraði Torkil, kongins bróður,
mælir av tungum inna:
„Dannemarks kongur og Svøríkis kongur
vilja tín deyða vinna.“

51.

„Ræddir eru danskir menn
mót Normonnum at ganga;
betri var teimum heima at sitið
tann fuglaflokk at fanga.“

52.

„Betur kunna svenskir menn
teir offurbollar strúka,
en at nærkast okkum so,
at blóðugt svørð skal rúka.“

53.

Olavur gekk í lyfting upp,
ræður hann upp at hyggja
„Hvør eigur hesi stóru skip
við „Ormin“s bakborð liggja?“

54.

Svaraði Herningur, kongins svágur,
letur so orðini falla:
„Tey eigur Eirikur Hákunsson;
hann ber ein yvir allar.“

55.

Tí svaraði Olavur kongur,
frá mann-frættast víða:
„skarpur verður Hildar leikur,
tá Normenn mót norskum stríða.“

56.

Svøríkis kongur mót Olavi legði
eina morgun-tíð;
tað var sum í bál at líta,
skeiðir dundu í.

57.

Høgdu og stungu Noregs menn
bæði við svørði og spjóti;
títt so fullu teir svensku menn,
sum grasið fýkur av gróti.

58.

Svøríkis kongur rópar hátt,
biður teir undan flýggja.
„Eg havi mist mítt mesta fólk;
tað voldi mær sorg at síggja.“

59.

Dannemarks kongur trokaði fram,
ætlaði sær at vinna;
Normenn tóku mót honum fast,
teir donsku menn at tynna.

60.

Roykur stóð til skýggja upp,
reytt var sund at síggja,
so var sagt, at danskir menn
teir máttu undan flýggja.

61.

Eirikur leggur mót „Ormi“ fram
við bjørtum brandi í hendi.
„Ikki skal Olavur rósa av,
at eg snart frá honum vendi.“

62.

Løgdu teir knørr við knarrar-borð;
hvørgin vildi flýggja;
høvur og kroppar í havið tumla,
øðiligt var at síggja.

63.

Einar stendur í krappa-rúmi
við Tambar-buga, teir kalla;
hvørja ferð pílur av buga dreiv,
tá mátti ein maður falla.

64.

Einar spenti Tambar-buga;
pílurin streingin strongdi;
pílur fleýg yvir jarlins høvur,
róður-knappin sprongdi.

65.

Einar spenti á øðrim sinni,
ætlaði jarl at fella;
pílur fleig millum arm og síðu;
einki var jarli at bella.

66.

Eirikur talar til Finn hin lítla:
„Eg skal spyrja teg nakað:
hvør er hann, við skørpum skotum
ætlaði meg at raka?

67.

Til tað svaraði Finnur hin lítli:
— blóðugar vóru hendur —
„Tað er hasin stóru maður,
í krappa-rúmi stendur.“

68.

Jarlurin mælir á øðrim sinni:
„Tað vil eg tær ráða:
skjót tú handa stóra mann;
nú stendur mít lív í váða.“

69.

Manninum kann eg einki gera,
tí hann er ikki feigur;
buga-streingin stilli eg á,
tí maðurin eydnu eigur.

70.

Einar spenti triðja sinni,
ætlaði jarl at raka;
tá brast strongur av stáli stinna;
í buganum tók at braka.

71.

Allir hoyrdu streingin springa;
kongurin seg forundrar.
„Hvat er tað í mínum skipi,
so ógviliga dundrar?“

72.

Svaraði Einar Tambar-skelvir:
— kastar buga sín —
„Nú brast Noregi úr tínum hondum,
kongurin, harri mín.“

73.

„I harrans hond mítt ríki stendur,
og ikki í Tambar-buga;
tak tær ein av mínum bogum,
vita, hvat teir duga.“

74.

„Veikir eru kongins bugar,“
Einar ræður at svara;
„eg skal taka upp skjøld og svørð;
høgg skal eg ikki spara.“

75.

Enn stóð fólk í báðum stavnum,
mann eg rætt um minnast;
syrgiligt var á miðjum skipi,
tí har tók fòlk at tynnast.

76.

Eirikur sprakk á „Ormin“ upp,
væl bar brand í hendi;
Herningur leyp úr lyfting niður,
aftur ímót honum vendi.

77.

Bardust teir á miðjum skipi,
vil eg frá tí greiða;
øvugur mátti jarlurin leypa
aftur á Jarnbard breiða.

78.

Jarlurin valdi sær reystar garpar;
fáir finnast slíkir;
snarliga aftur á „Ormin“ sprakk;
tá mátti Herningur víkja.

79.

Ulvur reyði úr stavni loypur;
nú er stavnur eyður;
so fleyt blóð á „Orminum“,
at knørrurin sýndist reyður.

80.

Hart stóð stríð á miðjum skipi;
svørð mót skjøldum gella;
Ulvur og Einar, frægar kempur,
Eiriks garpar fella.

81.

Eirikur var á øðrun sinni
aftur á bunkan rikin;
tá sá hann, at stavnurin
á „Orminum“ var tikin.

82

Jarlurin mannar seg triðju ferð;
nú skal ikki dvína;
tá fell Ulvur og Herningur
við øllum dreingjum sínum.

83.

Kongurin rópar í lyftingini:
„Nú er tap í hendi;
leypið í havið, mínir menn,
her verður ei góður endi."

84.

Kongurin leyp í havið út,
garpar eftir fylgdu;
kongins bróðir síðstur var;
teir gjørdu sum kongurin vildi.

85.

Eirikur fekk á „Ormin langa";
eingin annar kundi;
tók hann sjálvur róður í hond
og stýrdi honum frá sundi.

